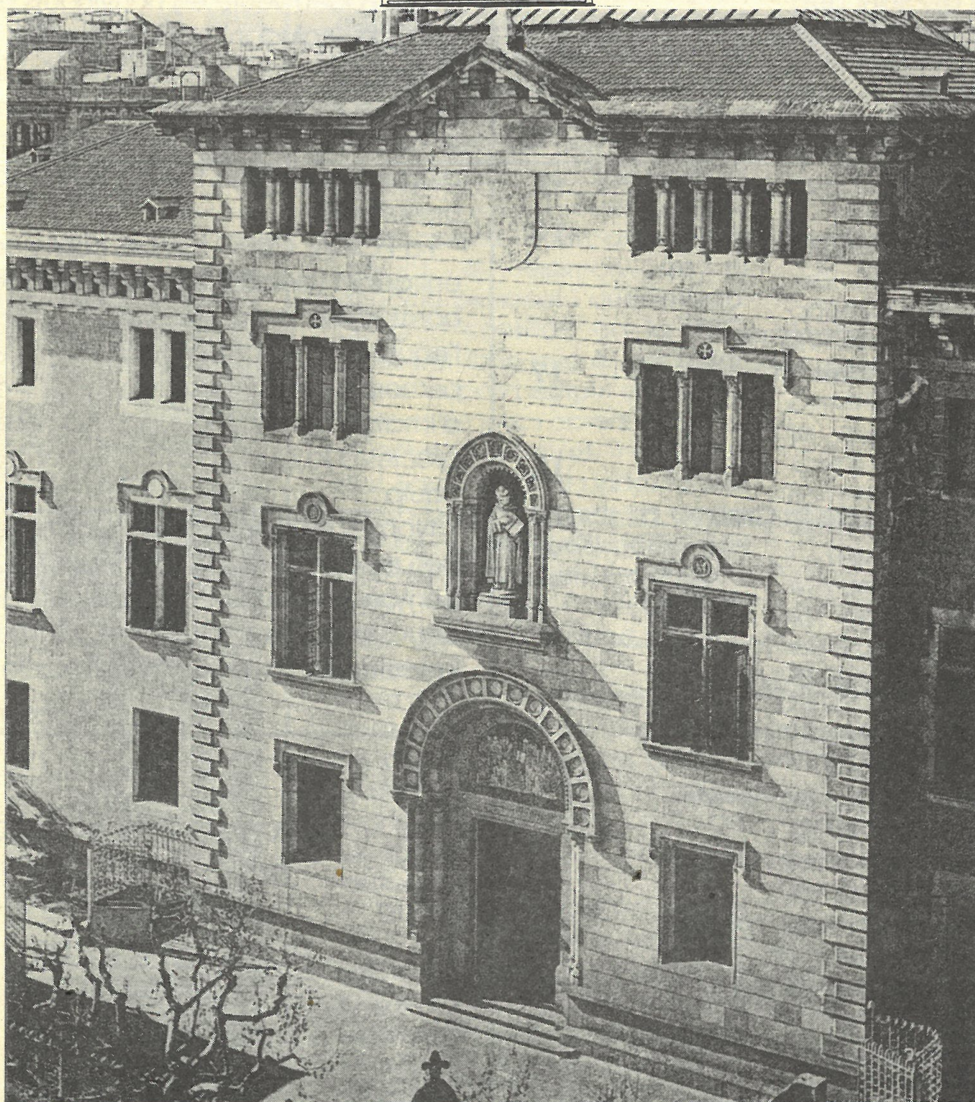
PORTAL OBERT

SEMINARI DE BARCELONA

Novembre 1990 Nº.39

INAUGURACIÓ DEL CURS 90-91.

ELS FESTIVALS DAVID-GREENBELT.

W. KASPER: EURO-CRISTIANISME.

PORTAL OBERT

SEMINARI DE BARCELONA

SEMINARI

RESIDENCIES

ESTIU 90

REPORTATGE

OPINIO

Equip de Treball

Coordinador gral. i àrea Diputació:
Jesús Manel Martínez

Coordinador àrea Facultats/Agenda:
Enric Termes

Coordinador àrea Seminaris i fotògraf:
Joan d'Arquer

Coordinador àrea Convictori i corrector:
Xavier Aymerich

Coordinador àrea opinió:
Josep Baena

Coordinador àrea Sagrera i fotògraf:
Josep Maria Fons

Coordinador àrea Economia:
Agustí Panyella

Coordinador àrea Disseny:
Ramon Mor

PORTIC

Un nou curs, un nou equip, una nova etapa.

En començar un nou curs, s'obren noves il.lusions i expectatives, Es veuen cares noves, i cares ja conegudes amb un to de "gats més vells". Moltes coses comencen, d'altres recomencen. Molts canvien de situació, d'altres passen a "millor vida".

Si obriu les planes d'aquest PORTAL OBERT veureu que tot això i més també aquí es dóna. Podeu veure els nouvinguts al Seminari enguany, saludant-vos alegrement a la ja tradicional fotografia dels "nous". També n'hi ha de nouvinguts a l'etapa diaconal (els que ja no viuen en residència) i alguns fins i tot es preparen per rebre l'ordenació diaconal o presbiteral.

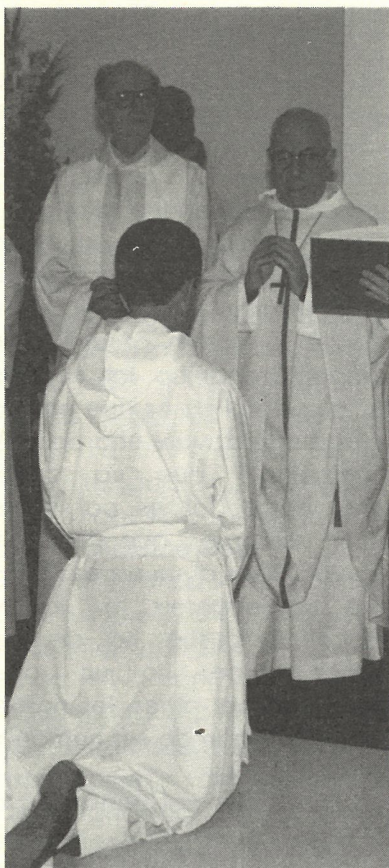
I a PORTAL OBERT també, com cada any, entrades i sortides. Però sobretot dues constatacions: primer el rejoveniment de l'equip (amb majoria de seminaristes dels primers cursos); i en segon lloc, els canvis d'imatge i presentació que han estat possible gràcies a la il.lusió i l'esforç inicial d'aquest nou equip.

Només resta esperar que les novetats siguin ben rebudes per tots vosaltres. I per últim, demanar-vos un cop més que tingueu aquesta revista com un Portal sempre Obert a la vostra participació: col.laboració.

Gràcies a tots els que heu col.laborat amb aquest PORTAL OBERT.

INAUGURACIO DEL CURS 1990-1991 AL SEMINARI.

El passat dia 1 d'octubre es va inaugurar el curs del Seminari, va presidir la celebració el Bisbe Daumal, el qual ens va encoratjar en el camí de la nostra vocació. Més tard vam celebrar l'Eucaristia, celebració en la que en Fidel Campos va rebre l'admissió a ordres.

JORNADES DE FORMACIO

Què esperen els laics dels preveres joves?

per: Joan Manel Serra

Els tres convidats a aquesta Jornada que va ser l'última de l'any passat, van ser: l'**Ernestina Ròdenas**, militant del moviment ACO, la **Roser Bofill**, directora de "Foc Nou", i en **Gerard Agustí**, coordinador de grups d'esplai a la Parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida. A continuació ressumim les seves intervencions.

Ernestina: va començar explicant com va "descobrir el món de la fe", tot i èssent una família obrera molt anticlerical, gràcies al testimoni de la donació personal i desinteressada d'un consiliari de la JOC. Creu, per tant, que és necessari que el capellà estigui en els moviments de joves obrers, en l'espiritualitat dels quals, hi veu un clar lligam entre fe i vida. També pensa que el prevere ha de fomentar l'evangelització en aquests moviments, evangelittzació que considera privilegiada perquè crea militants.

Va demanar, una prioritat pels "més dèbils" sense desatendre els que ja són militants amb els quals cal estar a prop, no d'una manera paternalista, sinò per ajudar-se i purificar-se mútuament.

També va dir, que tot i que el món dels joves necessita molta dedicació, cal que el prevere no oblidi als adults, els quals ha de dedicar-se èssent "molt coherent i molt ell mateix". Finalment va insistir en la necessitat de fer l'experiència de treball, si pot ser, tota la vida, per descobrir-hi la pobresa material i cultural en què viu l'obrer.

Roser: demana del capellà que sàpiga escoltar el que se li diu i que sigui prou sincer per no donar respostes estereotipades sinò només les que "li surten de dins". Voldria que els capellans no estiguessin "en contra de tot", com li sembla que torna a ser la postura de l'Església. També li agradaria que el prevere sabés "per on va la cultura d'avui en dia".

Però el que més espera del prevere és que sàpiga donar raó de l'esperança i que aquesta esperança marqui tot el que fa.

Per acabar, ens donà dos consells: que tinguem una afició ja que "molts preveres s'han salvat per l'afició", i que no ens esforcem massa, que no posem "el llistó massa alt".

Gerard: ens va demanar que ens esforcem per ser, abans que tot, persones optimistes. Ens recordà que Evangeli vol dir "Bona Nova" i que, per tant, el viure en l'Església ha de portar alegria.

Ens va dir també que cal que visquem allò que creiem i que donem testimoni èssent veritables homes de Déu; només així, va afegir, serem aquell model que els joves busquen per seguir-lo. Va concloure dient-nos: "no us angoixeu; no us tanqueu; pinteu les parròquies; deixeu-vos confessar una mica; compartiu la vostra vida!".

Els punts principals que van sortir en el col.loqui que va seguir són els seguents:

1. és bo que el prevere treballi,

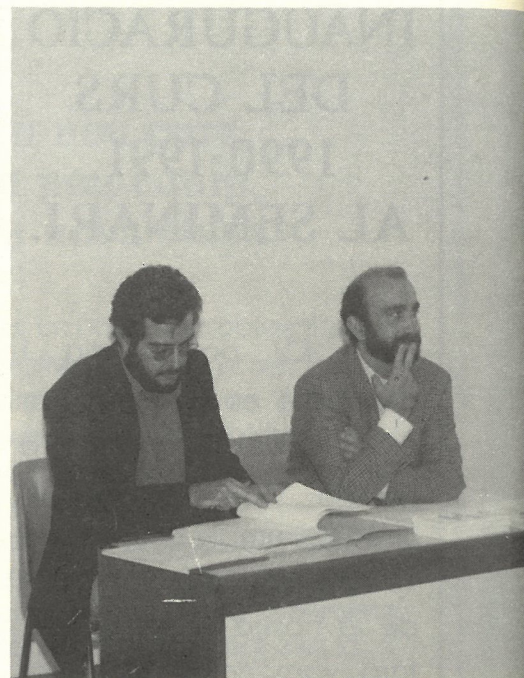
parròquia;

2, s'ha de confiar més en els laics en les tasques pastorals; s'han de sentir engrescats, protagonistes i creatius;

3, cal que el prevere s'evangelitzi a si mateix per poder evangelitzar els demés;

4, cal usar el llenguatge de la gent.

Certament una riquesa de suggeriments i consells que han de ser motiu seriós de reflexió i de pregària en aquests anys de seminari, en els quals ens preparem per servir, el millor possible, al Poble de Déu. Demanem al Senyor que ens ajudi. Ànims!

A les Jornades de Formació d'octubre es parlà dels mitjans de comunicació.

per: Pep Aguilar

Les Jornades de Formació del dia 26 d'Octubre van estar centrades en els mitjans de comunicació. Per parlar-nos del tema van venir en Mn. Francesc Viñas, especialitzat en tot el camp videogràfic a la Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació, i l'Albert Sàez, de l'equip del programa "Signes dels Temps" de TV3 i del programa "Paraules de Vida" de Catalunya Ràdio.

El més ressenyable de la Jornada, al meu entendre, fou:

- S'està treballant en l'elaboració de material videogràfic que estigui a l'abast de les comunitats, en la seva major part traduccions de treballs fets a fora de l'estat. Especialment interessant sembla el treball que es vol fer amb "Telequètics", d'origen americà, que actualment s'estan traduint.

- El fet que es plantegés quina ha de ser la relació de l'Església amb els mitjans de comunicació. En aquest sentit, es plantejà la proposta de crear un servei diocesà, un gabinet de premsa preparat, en una societat de la imatge, en la qual aquesta té tant de pes; ens cal gent preparada per saber donar resposta i estar a l'alçada en aquest camp.

- En aquest moment el problema no és únicament que l'Església va veient com els programes religiosos que tenia promesos en els mitjans de comunicació (especialment a la televisió) queden relegats a hores intempestives, amb una clara intencionalitat, sinó que el problema és més greu perquè això no sols ho pateix l'Església sinó també tot el que siguin programes de divulgació cultural. Ningú nega la qualitat d'aquests darrers, però el cert és que van quedant relegats a mals horaris, poc pressupost,...

Per altra banda, a part de l'horari dolent, es dóna també l'escassetat de mitjans que se'ns posen a l'abast.

- Es va esmentar la importància que pot tenir en el futur l'existència de les televisions locals. Cal estar preparats per saber-hi respondre (especialment en els pobles on és més possible que demanin col.laboració al rector...).

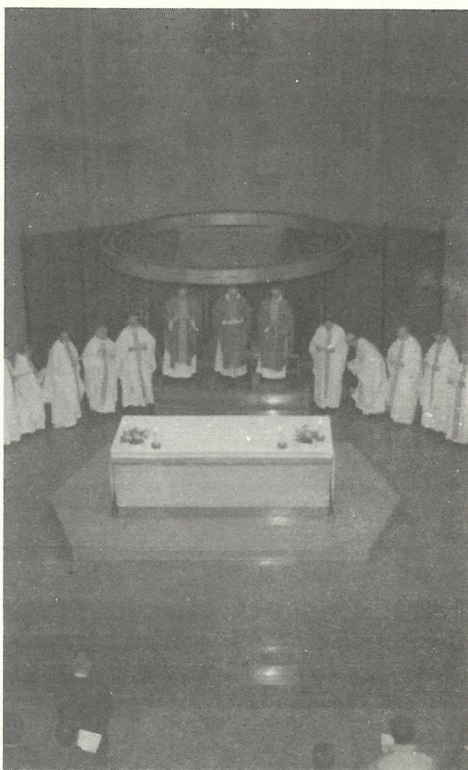
- En un moment com l'actual no podem fer gran cosa, però queda una tasca important a fer. Davant una cultura de la imatge en la qual ens empassem tot el que se'ns dóna, hem d'aprendre a ser crítics per poder educar la gent també en un sentit crític. Això no vol dir ni anar a la contra perquè sí, ni tampoc trobar-ho tot negatiu; l'únic que vol dir és que ens cal estar alerta davant una possible manipulació que va calant sense soroll. Tot es pot veure, sentir, sempre que no ens manipuli. Des d' un esperit crític, això s'alleugereix, i també educa. El cristià ha de der primer home, no un robot manipulat per altres; les nostres comunitats han de ser humanes, no robòtiques.

En tot cas cal pensar-hi: és tot un món que ens és desconegut i que ens cal conèixer.

Inauguració del Curs 1990-1991

El passat dia 14 de novembre es van realitzar els actes d'inauguració oficial del curs de les Facultats de Filosofia Eclesiàstica i de Teologia de Catalunya. Aquesta va ser la inauguració oficial, ja que en la pràctica ja feia un mes i mig que havien començat les classes. El retard es va deure al fet que el Gran Canceller d'ambdues Facultats, el bisbe Ricard Maria Carles, es trobava a Roma participant en el Sínode de bisbes.

Els actes van començar amb una Eucaristia presidida pel Cardenal Narcís Jubany, i concelebrada pels arquebisbes Carles i Torrella, juntament amb els altres bisbes de les diòcesis catalanes, abats, provincials d'ordes religiosos i amb la presència de les autoritats acadèmiques d'ambdues Facultats. També hi assistí el President del Parlament de Catalunya, Sr.Joaquim Xicoy.

En l'homilia, el bisbe Carles va dir que tot coneixement de Déu comença en el reconeixement de la seva bondat i que cal portar la bona notícia als altres, i alhora donar-ne glòria. En aquests aspectes cal que les nostres Facultats siguin centres evangelitzadors que preparin pastors i apòstols que anunciïn la joiosa notícia de Déu.

El Concili Vaticà II demana preveres, religiosos, laics i laiques militants, preparats per a la nostra època. Això comporta adquirir una formació espiritual i cultural ben estructurades, assimilant l'experiència de Déu i conformant-se a Crist; ja que és necessari sentir-se enamorat de Crist per superar les dificultats que se'ns poden presentar. Cal fer de cada intel.ligència una consciència arrelada en la realitat que l' envolta, per poder-hi actuar. Tot això comporta unes exigències per a les Facultats de Filosofia i Teologia: per una banda mantenir i aixecar els nivells culturals, per així respondre al desenvolupament, reptes culturals i exigències del món actual; i per una altra banda, afavorir un ambient de comunió entre els diversos components de les Facultats per fer veritablement una experiència d' Església.

Després de l'Eucaristia, es va realitzar l'acte acadèmic en el Paraninf de la Facultat. A les autoritats abans esmentades s'hi afegí l'alcalde de Barcelona, Sr.Pasqual Maragall.

Primer de tot, els dos degans presidents, Mn. Gaspar Mora i el P. Josep Maria Coll, van llegir la memòria de les activitats realitzades el curs passat, esmentant de forma especial el canvi de Gran Canceller d'ambdues Facultats, així com també les activitats acadèmiques realitzades, les publicacions de les Facultats i dels seus professors, la relació amb altres institucions docents, i en el cas de la Facultat de Filosofia el treball fet en l'àmbit de la Universitat privada Ramon Llull.

Tot seguit, es van llegir sengles actes en què s'acordava atorgar la medalla de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia i la medalla de la Facultat de Teologia de Catalunya al Cardenal Narcís Jubany, ex-Gran Canceller d'ambdues, com a testimoni d'agraiment i homenatge.

L'arquebisbe Ricard Maria Carles, com a nou Gran Canceller, va glossar breument el paper realitzat pel Dr. Jubany en la marxa i funcionament de les Facultats, i qualificà l'acte com a signe de voler donar les gràcies, ja que va dir:"Qui dóna ha d'oblidar, qui rep ha de recordar".

Posteriorment se li van lliurar les medalles al Cardenal Jubany, fet que ell va contestar amb unes paraules d'agraiment per l'homenatge que se li retia.

Prengué la paraula, tot seguit, el P. Eusebi Colomer i Pous,S.J., per pronunciar la lliçó inaugural del curs, que duja per títol: "La questió de Déu en el pensament de Martin Heidegger".

L'acte el va donar per acabat el Gran Canceller, Dr. Ricard Maria Carles, tot declarant inaugurat oficialment el curs 1990-91 d'ambdues Facultats.

ELS NOUS SEMINARISTES 1990-1991.

Enguany deu joves han deixat les preocupacions habituals que ens imposa la societat i, sense fugir de cap responsabilitat, han dit un SI valent a la crida del Senyor. Heus-los ací.

Sóc en ***Joan d'Arquer i Terrasa.*** Actualment la meva tasca pastoral està enmarcada a la Parròquia de Santa Maria Mitjancera (Arxiprestat de Sant Josep Oriol, subzona 1.2.). Qui em coneix com aquell que impulsà des del cor la presència dels joves en els mitjans de comunicació, com aquell que li preocupa la vida dels joves a les parròquies i arxiprestats, i com aquell que té un germà prevere, sap que tot això seguirà essent vital a la meva vida. Però sobretot el servei als meus germans seminaristes en un camí iniciat amb l'ajuda de la pregària, el Senyor que és Rei, la força de l'Esperit Sant i l'intercessió de Maria Mitjancera.

Victor-H. Franco. Soy de Colombia, tengo 21 años y hace un año que me encuentro en Barcelona. La razón es muy simple: en principio llegué aquí como miembro de la orden de los Padres Paules, que tenían una casa en la ciudad de New York, en la que yo me encontraba. Antes estaba viviendo y trabajando en una parroquia, fue entonces cuando decidí dejar la Diocesis de New York y hacerme aspirante a dicha congregación. Llegué a estar un año con ellos, año que me ha marcado mucho en mi formación hacia el presbiterado, pero debido a que mi primera experiencia había sido de línea diocesana decidí tras un año con los Paules y descubrir que no era la vida religiosa mi vocación, solicité admisión en el Seminario de Barcelona. ¿Por qué aquí? Pues, entre otras razones la que más se podría definir es que en esta diocesis he empezado un camino de ilusión y de lucha con respecto a mi vocación.

Me llamó ***Bartolomé*** (o Bartomeu, como querais) ***González Bosch.*** Soy de la Parroquia de Sant Martí del Clot. Sentí mi vocación cuando era adolescente, pero no pude dar el paso definitivo porque la muerte de mi padre me obligó a guardar mi vocación hasta que las cosas en casa cambiaran. Al cabo de unos años tomé la decisión final, y ahora que estoy aquí me siento feliz de espíritu.

Sóc en ***Santiago Gonzàlez Dou.*** Vaig nèixer a Barcelona, Ciutat Comptal, el 29 d'octubre de 1955. He estudiat magisteri, professió que he exercit durant una dècada com a professor d'EGB en dues escoles a Sant Joan Despí primer i més tard al Prat de Llobregat. La parròquia on procedeixo és la de Maria Re-

ina, situada en la zona de Pedralbes, essent actualment la parròquia de la Diòcesi de Barcelona que poseeix més seminaristes diocesans. En l'actualitatcon visc en la residència de la Sagrera i curso el segon curs de filosofia en la Facultat Eclesiàstica de Filosofia, a la vegada que pastoralment col.laboro en la meva parròquia d'origen, Maria Reina, així com a la Basílica de Santa Maria del Pí.

Josep Gassó i Lécera. Vaig néixer a l'Hospitalet i des de fa uns anys visc a Barcelona. He treballat fins ara al camp de la inferemeria, especialment en geriatria. Estic estudiant teologia des de l'any 1986 i aquest curs he entrat al Seminari. Actualment col.laboro a la Parròquia de Nostra Senyora del Pilar d'El Masnou.

Em dic **Ramon Mor i Balaguer**, sóc de Badalona, però he viscut des de sempre a Barcelona. Era fins l'any passat cap d'ordinadors d'una empresa de disseny gràfic assistit per ordinador, i pertanyo a la Parròquia de Sant Medir. Durant molt de temps he estat cercant la presència del Senyor a la meva vida impelit per un aclaparador desitg de conèixe'l. Ara puc dir, sense somnis ni utopies, que l'he trobat amb vosaltres.

Sóc en **Cristòbal Pérez i Villalba**. Em trobo al Seminari amb 18 anys, culminant molts anys en els quals m'he plantejat aquesta possible vocació sacerdotal i començant una etapa en que desitjo desenvolupar els meus coneixements i la meva fe. "I tot començà a l'església dels Mínims, al Guinardó, quan tenia 11 anys". Potser llavors no m'hagués cregut que seria aquí.

Sóc en **Joan-Pere Pulido**, tinc vint anys i he començat aquest any primer de teologia a la Facultat i Seminari de Barcelona. La meva història és encara curta, però ja s'han produit canvis importants. Sóc de Barcelona, però als catorze anys vaig anar al Seminari de Toledo on he fet tots els estudis i també els dos anys de filosofia. Ara "ja sóc aquí" i he començat amb moltes ganes en tots els sentits.

Francesc Tantinyà Calonge. Nací en Moncada i Reixach el año 1960, donde siempre he vivido. Estuve unido a la Parròquia de Santa Engracia hasta mi vuelta del servicio militar en que me puse a trabajar como administrativo. Hace año y medio me plantee la posibilidad de ser sacerdote. Después de un período de discernimiento en mi Parròquia y en el Centre d'Acolliment decidí ingresar en el Seminario, y durante este curso 90-91 realizo el Curso de Introductorio.

Bona tarda! Em dic **Jorge Vilalta** i encara no he fet 41 anys. Fins al meu ingrés al Seminari em dedicaba a donar cursos d'intel.ligència artificial i de programació d'ordinadors en una multinacional. S'em veia de tant en tant a la Parròquia de Sant Sebastià (al Verdum) i a les vetlles de pregària del Comité Oscar Romero, però he estat adscrit a la Parròquia de Santa Teresa al Carmel. He trobat al Seminari un acolliment afectuós que m'ajudarà a seguir el Camí, acolliment que agraeixo de tot cor.

<u>per: R. Octavi Sànchez</u>

Els nous seminaristes de l'etapa Diaconal.

En total som 11, al juny d'enguany dèiem adéu a les nostres residències del Seminari: en Fidel i en Frederic a la Sagrera; el Carles, el Sergi, l'Octavi, l'Agustí, el Pere, el Josep Maria, el Toni, el Quim i el Rafael a Diputació. Començàvem una nova etapa ben diferent de l'anterior: cadascú viu en una parròquia concreta, en convivència amb els membres d'aquella rectoria. Hem deixat les comunitats del Seminari per anar a viure a comunitats parroquials, on els preveres que ens acompanyen i la comunitat cristiana són els nostres nous companys, amics i veïns.

L'estiu ens va servir de "trampolí". De fet, tot seminarista experimenta aquesta sensació a les vacances, però en aquest cas el ritme no es detenia en començar el curs, sinó que continuava dia a dia, setmana rera setmana, mentre vèiem que els nostres antics companys més joves seguien un altre tipus de vida a les residències del Seminari.

En arribar el setembre, ens trobàvem amb la resta de companys ja en etapa diaconal, experimentant l'extranya sensació que produeix en pocs mesos passar d'èsser els més grans (del Seminari), a èsser ara els més jovenets (en etapa diaconal). Es tractava dels exercicis espirituals de l'etapa diaconal , que enguany es feren a Arbúcies i que foren predicats per Mn. Joan Enric Vives. Com a predicador Mn. Joan Enric ens ajudà a començar amb un bon to aquest nou curs (tan significatiu en el nostre cas) mitjançant diversos textos del Nou Testament, alguns personatges concrets de l'Antic Testament i alguns temes que poden ser pràctics en la vida d'etapa diaconal.

A mig octubre començàrem a trepitjar de nou les classes i sales del Seminari Conciliar. El dia 15 començàrem el curs de Preparació al Ministeri, que ens ocupa els matins i tardes dels dilluns. El dia 23 alguns iniciàvem les classes de llicència en diverses especialitats: Moral, Bíblica, Litúrgia o Sistemàtica; això ens ocupa la majoria dels dimarts i dimecres.

Com a curs continuem fent reunions periòdiques amb Mn. Josep Maria Jubany al Seminari, i recessos al convent de les monges Benedictines del carrer Anglí.

El dia 9 de novembre tinguèrem la darrera reunió de curs; un parell de seminaristes s'encarregaren de preparar-la. En aquell cas repassàrem la nostra situació a les respectives parròquies (on estem? amb quins ànims estem? com és la nostra convivència a les parròquies?...).

ANTONI RUBIO, FIDEL CAMPOS, FREDERIC ESTEVE, OCTAVI SANCHEZ, JOSEP MARIA TURULL, SERGI GORDO, PERE MONTAGUT, JOAQUIM FLURIACH, RAFAEL MINGUEZ, CARLES CATASUS, AGUSTI MORENO.

MISSA PELS PREVERES DIFUNTS

per: Xavi Pich

L'Eucaristia és l'acció de gratitud (sentiment que mou a estimar el benefici d'allò que he rebut i a correspondre a ell d'alguna manera).

Aquesta mateixa actitud de gratitud és la que es visqué en l'Eucaristia celebrada el dimarts 13 de novembre a la capella del Seminari de Barcelona, organitzada pel Col·legi de Rectors i concelebrada per un nombròs grup de preveres. El nostre arquebisbe, Ricard Maria Carles, donà:

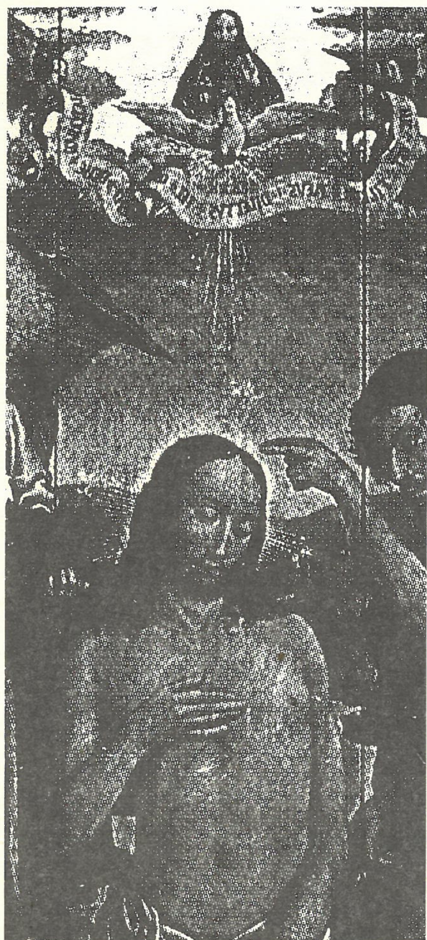
-gràcies als nostres germans que estan a la casa del Pare.

-gràcies a Déu per tots vosaltres, preveres.

-gràcies al Senyor per poder concelebrar amb tots els preveres presents i els laics assistents.

Els nostres germans preveres difunts estan davant Déu amb l'actitud semblant d'agraïment que es donà "...quan un nen petit veu entrar a l'habitació la mare, es transforma el seu rostre...".

Als nostres germans preveres de la nostra diòcesi els diu que "... quan el camí es fa molt costerut ... és bo recordar a què estic? ..." i ens contesta: "... t'han posat allí perquè santifiquis l'altra persona... i traduir providencialment des d'una mirada de fe les situacions...", guiat pel sant silenci, d'aquell que fa i deixa fer quedant sempre en segon terme, pregoner del silenci del just, Sant Josep.

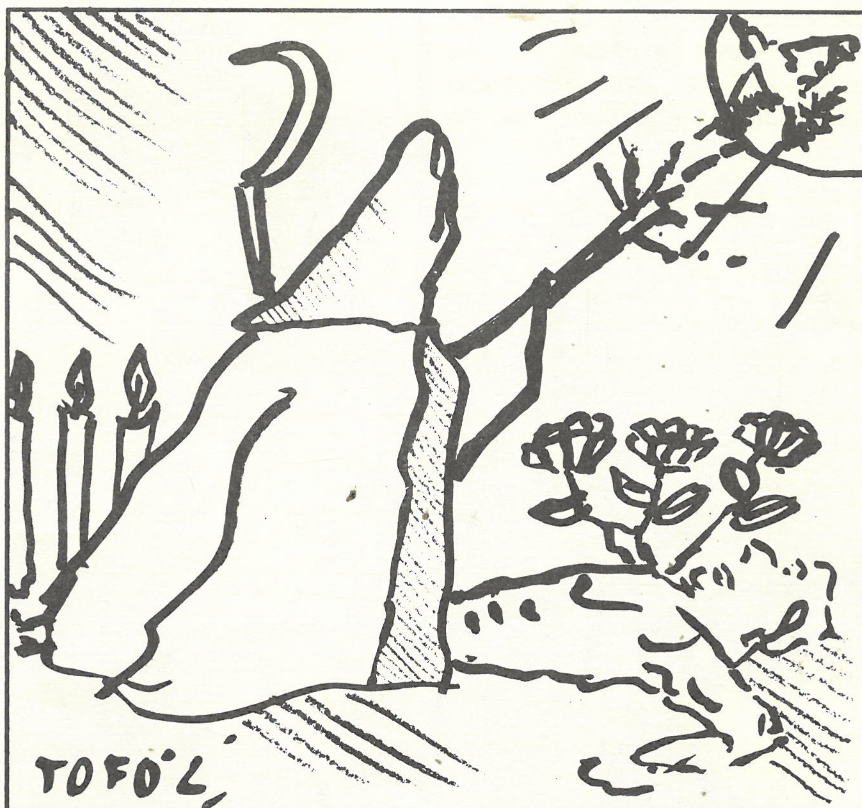
Resum de l'homilia de Mons. Martínez Sistach

per: Marc J. Venero

El passat dia 13 de novembre, en conmemoració dels difunts dels Amics del Seminari, Mons. Martínez Sistach va oferir una missa a la Capella del Seminari de Barcelona. Mons. Martínez va recordar, durant la celebració, la necessitat que tenim de pregar i recordar amb agraiment els amics d'aquesta important institució de la Diòcesi. Donat que tot el que podem fer pels difunts ara és pregar, i no és poc, se'ns estimulà a que, igual com feren ells, estimem el Seminari i preguem per la seva consolidació com a instrument de veritable ajuda a tots el cristians i per l'augment de les vocacions sacerdotals, tan necessàries avui dia. El moment central de la celebració, l'Eucaristia, va ser destacat notablement per Mons. Martínez, en recordar que "l'Eucaristia és l'aliment en la terra com a camí de vida eterna". Juntament amb la Paraula (la qual dóna sentit a la vida i a la mort) i l'oració, es desenvolupà aquest acte que anualment celebra el Seminari en memòria dels seus benefactors.

MISSES DE DIFUNTS
Ressenya breu

El passat dia 7 de novembre de 1990 ens vam trobar, a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, per celebrar l'Eucaristia en record de la mare de Mn. Ramon Prat, Sra. Concepció Pallarès, en commemoració del primer aniversari del seu traspàs a la casa del Pare. Descansi en pau.

Vuitena trobada d'ex-residents de la Sagrera.

per: Jordi Vilalta

El passat 18 d'octubre, festa de Sant Lluc, tingué lloc a la residència de la Sagrera la vuitena trobada anyal de residents i ex-residents, commemorant així l'aniversari de la segona etapa d'aquesta residència. Els assistents a la convocatòria, esdevinguda tradicional, eren prop de la cinquantena, i s'hi comptaven uns vint preveres i alguns diaques. Tothom recordava amb bon humor els anys d'estreta convivència, de germanor, d'aprofundiment espiritual i humà, sota el guiatge Mn. Josep Maria Jubany.

Es concelebrà una Eucaristia plena de participació i d'emoció, presidida per Mn. Ramon Prat, rector del Seminari. I els nouvinguts a la residència pensàvem furtivament en la vitalitat de l'Església i que - amb la força de l'Esperit - un dia potser nosaltres...

Un generós i variat sopar fred, preparat amb molt d'amor i no poca feina pels actuals residents fou la cloenda -amb una llarga sobretaula- de la fraternal trobada. Un ambient bulliciós i animat era la causa, i no la consequència, que les ampolles de cava es buidessin a bon ritme. I, més enllà dels records i dels acudits, hom compartia les experiències, projectes i il·lusions pròpies d'una tasca pastoral alhora engrescadora i urgent...

Una pila de gots i plàteres per fregar... Tant de bo poguéssim acabar a la una de la matinada! Això sí, ben conscients que "ningú no ens podrà prendre la nostra alegria" i que el proper dia de Sant Lluc - si Déu vol - caldrà que hi hagi la novena trobada, encara més viva i nombrosa.

En aquesta tasca és el mateix Evangeli qui ens precedeix. Ell ens ensenya a parlar no des de postures preponderants, sinó a baixar amb actitud de servei i parlar-lis amb el seu propi llenguatge, com l'esperit de Jesús, que no se l'inventa cadascú sinó que parla a cadascú amb el seu propi (Ac 2,7-11). I és el mateix Jesús el qui ens empeny a buscar sempre nous canals i formes de comunicació, i no tancar-nos en les caselles establer-tes: "Tot ho faig nou" (Ap 21,5). Un Jesús que es meravella davant la bellesa i exulta de goig davant la creació (Mt 6,24-29). Un Déu que és un artista, que crea per amor i després es recrea en la bondat d'allò que ha creat i obre a l'home les portes de la seva experiència de contemplació (Gn 2,1-3). Un missatge que és Bona Notícia, goig, alegria, vida plena. Un cel nou, que és la invitació al

Viatge al País Basc.

per: Mn. Paco Prieto

Del 22 al 26 de juny, tot just en acabar les classes, 7 seminaristes de la residència del Convictori, Xavier Ribas, Xavier Pich, Xavier Cardona, F. X. Zambudio, Marc Venero, Pep Aguilar i Victor Subirana, junt amb els dos superiors, Mn. Felip Juli i Mn. Paco Prieto, en la furgoneta que com cada any les Vedrunes ens deixen, vàrem iniciar la sortida cap al País Basc. Després dels exàmens i abans de començar les activitats d'estiu (colònies, campaments, ...), teníem ganes de visitar noves terres, conèixer d'altres gents i, sobretot, conviure i anar compartint la vida en aquests espais gratuïts que sempre es recorden de manera agradable i, sense adonar-nos, estrenyen els llaços d'amistat.

Amb aquest esperit, el divendres 22 vàrem fer la pregària de Laudes amb els companys de comunitat que no ens podien acompanyar, i cap al Monestir de St. Joan de la Penya, important Abadia benedictina de l'Alt Aragó, prop de Jaca, fundada en el s. X i situada a la Vall d'Antarés, en una balma, sota una gran penya que li ha donat el nom.

Natura, aire pur, boscos profunds, ..., aquí vam dinar i descansar una estona.

A la tarda, ja que teníem en el grup quatre Xaviers, doncs cap al Castell de Xavier, municipi ja de Navarra, i on va néixer el 1506 Sant Francesc Xavier. A l'església on va ser batejat vam celebrar l'eucaristia i després amb un jesuita com a guia, la visita al Castell del segle XIII, que està molt ben restaurat i cuidat.

Furgoneta i cap al Monestir de Sant Salvador de Leyre, del segle IX, que està situat a pocs quilòmetres del Castell de Xavier. Molt interessant la cripta i l'església romànica, així com la capella dels reis de Navarra.

I ja a dormir a Pamplona; ens van acollir les Filles de Sant Josep. En acabar les Vespres, ens tenien preparat un bon sopar, cosa que vam agrair molt. Vetllada i descans.

El dissabte 23, el matí el vam dedicar a recórrer Pamplona: catedral amb el magnífic claustre gòtic de Sant Fermí, carrer de l'Estafeta, ..., i a la tarda cap a Loiola, que estava tot en obres preparant l'any Ignasià. Vam prometre tornar per veure-ho acabat. Ruta i cap a Durango, ciutat de Biscaia i nucli industrial i centre miner i ramader.

Acollits per l'equip pastoral de Durango ens van buscar allotjament a la casa dels franciscans, i ja instal.lats, ens informen de la realitat social, política i religiosa del País Basc.

Eucaristia amb Vespres, sopar i dormir.

L'endemà, dia 24, visitàvem pel

matí la ciutat de Guernica, el cèlebre roure i la seu de les juntes de Biscaia, i a la tarda, invitats pel Rector del Seminari, vam assistir de l'ordenació de dos diaques. Ens va agradar molt compartir un moment fort d'església com aquell, i veure com s'expressaven amb euskera. Canten molt i molt bé, amb molta participació del poble.

El dilluns 25, abans de sortir cap a Sant Sebastià, eucaristia amb les monjes clarisses. Passeig per la "Contxa", pujada al mont "Igueldo", catedral del Bon Pastor, alguns es van banyar, ..., dia molt tranquil.

I, ja de tornada a Barcelona, com que ens agafava de camí, ens vam aturar a Vitòria, capital d'Àlaba.

Recorregut pel casc antic, visita a la Catedral Vella i a Santa Maria la Blanca, patrona de la ciutat.

Continuem fins a Saragossa, i al Pilar celebrem l'eucaristia i dinem. Bon humor, gresca, i pena que s'acabi. El Xavier Pich ens obsequia amb una bosseta de terra de Loiola per cadascú de record, cosa que agraïm entusiàsticament i el convidem a un flam que s'ha d'empassar de cop. I ell, com que ho estava desitjant, ho fa entre les rialles de tothom.

Gràcies a Déu vam arribar bé a Barcelona. Pocs dies, però ben aprofitats, i amb ganes de tornar-hi.

Els propers dies 6, 7, 8, 9 de desembre s'organitza, amb la participació d'importants empreses del ram, una mostra de jocs de taula dedicada a totes les edats i a totes les categories; des del joc menys complicat fins als que necessiten hores de dedicació. Si vols participar com a jugador o com a participant d'un campionat que es farà PRESENTA'T a les 10'00 hores del dia 6 de desembre amb 500 pts per als quatre dies o amb 300 pts per un, dos o tres dies, al carrer ALMOGÀVERS, 169. Horari: 10'00 h a 20'00 h, els quatre dies

Tòfol Pèrez

Casal-menjador d'estiu del Raval

per: Xavi Pich

Caritat és la virtut que consisteix en estimar Déu sobre totes les coses i el proïsme (aquell que tinc al meu costat) com a nosaltres mateixos.

Aquesta mateixa caritat, inspirada en el Crist ressuscitat, fa que faci present l'església al Raval per:

- paliar les mancances alimentàries de l'infant;
- acollir l'infant com Josep i Maria acolliren Jesus;
- donar una oportunitat a l'infant més rebutjat per la seva problemàtica.

Conscient del poc que puc oferir i del que ells em poden donar, la meva coherència personal de vida li ha de fer veure que hom ha de lluitar amb força i coratge per sortir d'allà on és i viure cristianament amb les eines que té, fent-se servidor d'aquell que té al seu costat en una opció per la gratuïtat.

És gràcies al Seminari (les persones) que he pogut gaudir d'aquesta joia de servir l'altre per la unió d'aquestes persones. Un presbiteri unit, demana un únic seminari i no la dispersió de seminaristes (Seminari Conciliar de Barcelona, Poble de Déu, Casa de Santiago, Toledo, Pamplona, Roma, ...); per què? per qui? Agraeixo als formadors, educadors i a l'equip de PORTAL OBERT, la col.laboració per fer-te arribar a tu, infatigable lector, aquest veure meu del Raval i del Seminari. A reveure d'en Xavier Pich.

AMB EL DR. CARLES: set dies al cor del Pirineu

per: Josep Ma. Turull

Els seminaristes de Barcelona anàvem d'estrena. El Dr Carles feia tot just dos mesos que havia pres possessió de la diòcesi de Barcelona i encara no hi havíem pogut tenir un contacte directe.A Benasc, del 31 de Juliol al 7 d'Agost, vam poder relacionar-nos-hi en l'ambient on ell es troba més a gust: les muntanyes d'aquella vall, que li són ben conegudes (Aneto, Maladeta, Possests,...) i també els llacs que hi ha escampats per tot arreu (Gorgotes,Toro,...). També nosaltres, muntanyencs o no, vam poder gaudir del meravellós paisatge de la vall de Benasc, encerclada per un munt de pics que superan el 3000 metres d'alçada.

Però la trobada no només va servir per fer muntánya; vam poder conèixer el nostre bisbe a la seva vessant humana, amical, de relació personal: és una persona de tracte agradable, senzill, i molt proper. Van compartir amb ell àpats i excursions, i també una xerradeta personal baixant o pujant a algun refugi o llac. També va ser un bon moment de contacte amb el seminaristes de Tortosa, dels quals tradicionalment hem estat força deslligats.

LOS FESTIVALES MUSICALES DE GREENBELT Y "DAVID".

GREENBELT: "Rumours of Glory"

con la colaboración de: Siro López, Toni Román, J. Ma. Turull y Migueli

Cuando el día 21 de agosto ocho expedicionarios españoles cargábamos mochilas, tiendas e ilusiones en nuestra furgoneta, y nos preparábamos para iniciar nuestra aventura, una secreta emoción brillaba en los ojos de todos mientras nos cruzábamos cargando y trajinando paquetes. La aureola mítica que envolvía nuestro destino nos hacía intuir que nos embarcábamos en una empresa llena de sorpresas y hallazgos que ni podíamos imaginar, pero que presentíamos. Los dos días de viaje entre Barcelona y Northampton, fueron una ocasión excelente para conocernos los distintos integrantes del convoy, para caldear el ambiente y crear aún más expectativas.

Uno de los grandes logros de Greenbelt, y de todos los festivales que han seguido su estela desde que comenzó en 1972 (entre ellos, nuestro joven, aún inexperto, pero lleno de esperanza DAVID Multifestival) es poner en comunicación todo el talento creativo, imaginación y capacidad artística que, de una manera siempre nueva y sorprendente, el Espíritu suscita y siembra en tantas personas. Aunque sólo fuera por poner en conexión tanta riqueza y creatividad como existe diseminada en nuestra Iglesia y nuestro mundo (pues el Espíritu sopla donde quiere y como quiere), ya merecería la pena el ingente trabajo de organizar un Multifestival.

Durante el viaje, pude comprobar como, detrás de cada artista (como Silvio López, Luis Alfredo, Migueli, Xavier Morlans, que nos acompañaban) y detrás de la imagen que de ellos tenemos en el escenario, se esconde una profunda humanidad, una riqueza que prodigan tanto en su vida cotidiana, en el diario compartir el viaje, la comida, la conversación, el descanso, como en su faceta creativa, que no es más que la punta del iceberg, la expresión que aflora y nace de una inmersión profunda en la vida y en el mundo. El artista no es un ídolo, es un hombre, y es su vivir en todas sus dimensiones radicalmente su condición humana el que posibilita y sustenta su tarea creativa. Un festival como Greenbelt o DAVID, que hace convivir a pie de escenario a artistas y público durante cinco días, acerca y hace accesible al músico, al actor, al teólogo, te permite hablar con él, saludarlo, compartir el trabajo y la pregaria, y así animar a aquel que comienza su andar creativo al poner al talento consumado al alcance de su mano, y envolverlo en esos "rumores de gloria" para elevarlo a sus más altas posibilidades artísitcas.

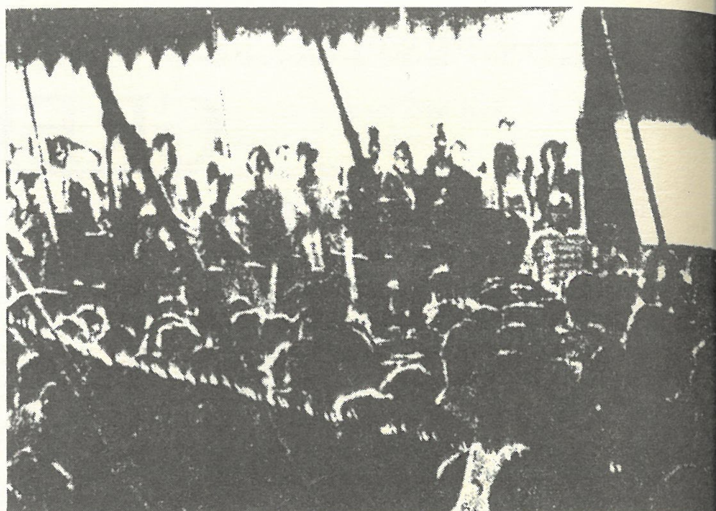
Al llegar al recinto de Castle Ashby,

con su añejo sabor victoriano, rodeado de espléndida campiña inglesa, y contemplar el impresionante montaje de Greenbelt, no pudimos evitar un murmullo de asombro. No en vano unos 2000 voluntarios (!!!) habían estado, durante los quince días anteriores al encuentro, trabajando para elevar el impresionante Mainstage o escenario principal (donde cada día 25000 espectadores se congregaban para escuchar desde las 6 de la tarde a las 12 de la noche, a los grupos y cantautores de más renombre), y 35 carpas de circo y tiendas de variados tamaños, desde el "Big Top" con capacidad para 5000 personas hasta el pequeño pero cálido y acogedor Kool house, de unas 100 personas.

Añadiendo además, todo tipo de servicios, desde los más necesarios (WC, Enfermería, Policía, Bomberos, Información) a otros como Area Infantil, tiendas de discos, libros, comida y refrescos, prensa, Radio Greenbelt (que emitía casi ininterrumpidamente todo el día), Tercer Mundo, Recursos Juveniles (donde podías entrar en contacto con las más variadas experiencias) o incluso una tienda, el "Counselling", para cualquiera que quisiera charlar un rato espiritualmente.

Con todo, este nuestro primer asombro se va empequeñeciendo a medida que te sumerges en el vendaval de vida, multicolor y pluriforme cuadro que es Greenbelt. Para empezar, en este festival se congregan, para sorpresa de muchos e incredulidad de estamentos eclesiales, desde la señora de más de 50 años, hasta tribus de jóvenes de todas las clases y colores (punkys, heavys, rockers), pasando por matrimonios con sus hijos, jóvenes estudiantes y "niños bien", y un largo etc... Cualquiera puede encontrarse a gusto en Greenbelt. Sólo hace falta opertura de espíritu, aceptación de la pluralidad y ganas de disfrutar y saciarse de todo lo que el Festival, en un despliege

increíble de recursos, pone a tu alcance. Allí donde vayas, en cada rincón y en cada carpa, existe una gran profesionalidad y calidad, lo cual genera la angustia diaria de haber de elegir entre multitud de opciones igualmente interesantes y atractivas.

Dos fuentes nutren todo el despliegue de medios de Greenbelt: la espiritualidad y la reflexión. La primera con dos sesiones de pregaria -según diversos estilos y adaptadas a diversos públicos- de mañana y noche, culminando con el emotivo oficio del domingo, en el Main Stage, combinando magistralmente silencio y profundidad con la desbordante alegría y la "marcha" de los cantos a ritmo de "gospell", "reggae" y danzas africanas, y el discurso sermón de Paul Boateng, parlamentario inglés de raza negra. La segunda, con la variopinta oferta de seminarios que se encargaban durante toda la mañana y parte de la tarde. Destaca la capacidad de los ponentes para superar un esquema clásico tipo clase-conferencia y entrar con notable habilidad en diálogo y conexión estrecha con un público entregado y entusiasta, como mostró el teólogo de Philadelphia (USA) Tony Campolo, combinando con maestría el tono desenfadado y a menudo jocoso, con la seriedad y la profundidad de la exposición. Los temas abarcaban desde problemas de actualidad como el feminismo (Elaine Storkey), de presencia cristiana en el mundo (Gorth Hewith, John Peck, Philip Yancey), de diferentes artes (como la ponencia de Graham Cray sobre U2 como creyentes o el nacimiento del rock a partir del gospell y la música espiritual negra). A pesar de tal variedad, un espíritu de fondo marcaba el dibujo global de todos y su enfoque: un cristianismo culturalmente significativo, un interés prioritario por la evangelización de un mundo secularizado, un marcado énfasis en los temas de frontera, una opción por una fe encarnada que denuncia proféticamente un mundo injusto y desigual, y que intenta llevar la luz del evangelio a todas la situaciones de miseria y de marginación de nuestro maltrecho planeta. En esto no se le puede acusar a Greenbelt de confundir expresión gozosa de la fe con autocontemplación y alienación

respecto a los problemas acuciantes de la humanidad actual, sino que intenta canalizar todas esas energías hacia la construcción del Reino de Dios y la dignificación humana de todos los ambientes de hoy.

Y si pasamos al terreno propiamente artístico, la riqueza que muestra desborda toda pretensión de sintetizarla en pocas líneas. En Greenbelt, cualquier campo musical o artístico tiene cabida. Cada día podíamos disfrutar de especiales de gospell, de heavy (con grupos como el estaounidense "White Cross" o el sueco "Seventhseal"), de jazz, y un largo etc... Al mismo tiempo, en "The River" continuamente desfilaban cantantes folk y country de la talla de Garth Hewith, Larry Norman, Ben Okafor, Sam Hill, Phil and John, Maggie Dawn, Martyn Joseph...

Los principiantes tienen su espacio propio para debutar en "The Fringe" (la frontera). Sorprende la notable calidad de muchos de estos grupos, e incluso muchos de los actuales "stars" de Greenbelt, como "Fat and Frantic" han sido descubiertos aquí.

También la música clásica tiene lugar y relevancia para deleite de sus amantes (en número más elevado de lo que se pudiera preveer) en el marco incomparable de Caltle Ashby.

Finalmente, para "rematar la faena", la explosión del Main Stage, por el que pasaron grupos de renombre internacional como "Deacon Blue", "River City People", "The Alarm", "Ross Taft", "Running", o cantantes del talento de Charlie Peacoik (USA), Charlote Hoglund (Suecia) o Darrell Mansfield.

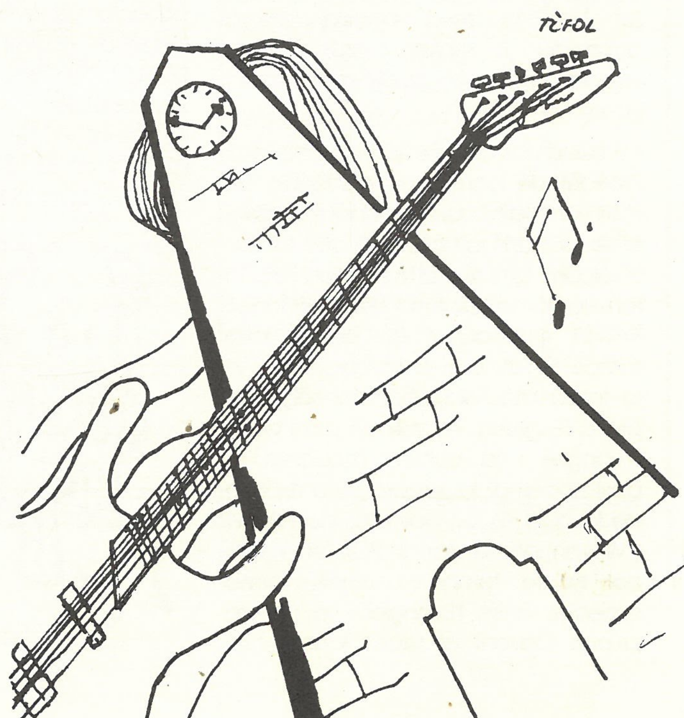
Todas estas formaciones o cantantes suenan en radios, venden discos y sus canciones y temas llegan al gran público. Porque esta es la vocación de Greenbelt: la presencia y la lucha de arte y la música de inspiración cristiana fuera del reducido círculo de las iglesias, en la intemperie del mercado secular, compitiendo de tú a tú en base a su calidad y profesionalidad. Es el impacto que sufre el "novato" de Greenbelt, al ver que el mismo grupo que escucha en los "mass media" o compra sus discos, se lo encuentra allí, en un contexto cristiano confesante. ¿Os imagináis el "shock" que representaría para nuestros jóvenes, encontrarse a un "Radio Futura" o a un Joaquín Sabina en un festival cristiano? Pues eso es Greenbelt.

Con todo, el alto nivel alcanzado en música no se consigue, a pesar de los esfuerzos y las muchas ofertas posibles, en otros lenguajes como la danza, el teatro, el mimo, o las otras artes plásticas. Sin duda, la relevancia y dominio cultural de la música les come terreno injustamente a todas estas manifestaciones. Es una batalla dura, pero que merece la pena incentivar y promover aún más.

Al recoger nuestro campamento particular el martes, todos teníamos una sensación por un lado de tristeza, al dejar un lugar donde durante 5 dias habíamos podido tener una experiéncia de plenitud, como pocas veces se tiene oportunidad de vivir en medio del trasiego y la rutina a menudo gris de la cotidianidad. Pero por otro lado, la ilusión y la convicción de que el arte es un medio privilegiado para anunciar y celebrar la Buena Noticia de Jesucristo. Nos queda mucho por aprender. Seguimos sin creernos la necesidad de llegar al hombre actual con su propio lenguaje, de las posibilidades del arte como vehículo de evangelización (eso sí, sin caer en los mecanismos de la sociedad de consumo y hacer de Dios un objeto más de disfrute).

Greenbelt nos ha ayudado a tener fe en ello, y caminos concretos para realizarlo. Ahora sólo queda poner manos a la obra, esfuerzo y sacrificio, y el Espíritu que todo lo sostiene y anima, hará el resto.

Agradecemos la colaboración en la elaboración de este artículo a: Siro López, Toni Roman, J. M. Turull i Migueli.

"DAVID": un any més.

El "DAVID" ha complert cinc anys. Un aniversari sempre és un bon moment per fer balanç, i per fer festa per la maduresa assolida.

Tot projecte humà necessita, com el bon vi, d'un lent procés d'elaboració i de tenir-ne cura constantment, esforç i il.lusió per donar el fruit desitjat. El Multifestival DAVID, des de l'alçada històrica del seu cinquè aniversari, ha demostrat que té la capacitat d'arribar a esdevenir un vi vell excel.lent. Les més de tres mil persones que durant aquests cinc anys han passat per ell i s'han nodrit en ell ho poder confirmar. Però tot això ja és passat, i la validesa de les propostes es medeix per les perspectives de futur que obre. I en el DAVID, si el passat és digne de ser admirat (i més si tenim en compte que els seus únics "materials" han estat l'entusiasme, lliurament i dedicacvió gratuita), el futur no pot ser més esperançador. Aquesta és la creença que ens empeny amb força a tots per seguir lluitant i treballant per tal que la seva aposta, alhora arriscada i realista, arribi cada vegada més a un públic més ampli i variat.

¿Qué ens dóna aquesta creença? Deixant de banda els centenars de testimoniatges que ens han expressat el seu suport i la convicció que és així, quelcom que és el fonament de la renovació de l'Església des del Concili Vaticà II: escrutar els signes dels temps. El DAVID intenta colaborar en la tasca més acuciant del segle XX per a l'Església: establir un pont entre l'Evangeli i la cultura moderna (o postmoderna) la separació o ruptura de la qual és, en paraules de Pau VI ("WEvangelii Nuntiandi" 20): "el drama del nostre temps". I d'una forma especial, entre l'Evangeli i la cultura juvenil. Davant el repte llançat per Joan Pau II d'una nova evangelització d'Europa, el Multifestival DAVID es proposa ser un instrument en mans del nou difusor de la fe. Una plataforma perquè el mateixos joves, i tota aquella persona que tingui alguna cosa a dir positivament al nostre món des de la seva fe, desenvolupi totes les seves potencialitats expressives, comunicatives, humanitzadores de la fe, mitjançant la música, les arts, la reflexió, i com a sal fecunda de la terra, impregnar del vivificador alè de l'Esperit la cultura i els ambients humans d'avui.

Per fer-ho, el DAVID té un element bàsic, però massa oblidat en l'Església (i així anem): la IMAGINACIO. Com diu A. Pronento: "és una pena molt gran que la imaginació no hagi estat acollida, amb tots els honors, en l'estret cercle de les virtuts". El DAVID opta amb força per ella i per promoure tots aquells que, superant moltes vegades les mateixes barreres eclesials, intenten fer-la el seu estandart. La gent, i de forma especial els joves, estan cansats dels discursos oficials i clàssics. Per una banda, el troben llunyà, obsolet, inassequible, i principalment, espressat en un llenguatge estrany, apartat de la seva conflictiva realitat. Per una altra banda, en un moment històric de desencís, obscuritat i desorientació per a molts, el nou individu que es configura desconfia de les grans paraules, dels "discursos arrogants i totalitzadors", dels valors instrumentals, i aposta decididament pels "valors expressius" de forma especial per la música, on busca una identitat que no li proporcionen els mitjans de socialització tradicionals (escola/família), una experiència de comunió i un cert sentit de pertenença que li neguen una societat cada vegada més impersonal, freda i competitiva. Aquest és el seu llenguatge. Si volem arribar a l'home d'avui, necessàriament hem de passar per aquest camí.

Sense quedar-nos en això, donat que crearíem un "Narcís cristià", cregut de la seva pròpia imatge. Sinó, assumint-lo, enlairant-lo fins fer-lo vehicle eficaç d'aquells valors que eren i són actuals, però que s'havien quedat llunyans i insípids per manca de concreció, d'encarnació i plasticitat per evolucionar amb el temps. Recolllm el desafiament que expressa Javier Martínez Cortés:

"El nou individu desconfia de la intuició -també religiosa- en la que veu un enemic de la seva llibertat concreta.

¿Es que no serem capaços de trobar formes creatives d'anar a buscar- lo allà on ell es troba i comunicar-nos amb els seus propis signes? ¿Serà la fe com un meteorit caigut d'un altre planeta en els grups juvenils? ¿Confiem la seva inculturació als nostres organismes burocràtics? ¿Hem perdut tota potencialitat de creació cultural?". ("¿Qué hacemos con los jóvenes?", p.44. Cuadernos Fe y Secularidad).

El Multifestival DAVID no té la pretensió de ser LA resposta a aquest repte històric. Sinmplement (i humil) es proposa aportar peces, elements vius i vivificadors, per tal que aquell que vulgui apuntar- se a aquest fascinant desig no es trobi amb les mans buides, i alhora animar tots els qui amb esforç i il.lusió vulguin arriscar-se, i proporcionar entre tots un rostre nou i atractiu a aquesta Església.

WALTER KASPER: El futur del cristianisme en la cultura europea dels '90

per: Joan Pere Pulido

El passat dia 18 d'octubre vam assistir a una conferència donada pel bisbe Walter Kasper, un teòleg important que cal conèixer i valorar. D'aquesta conferència, que pertany al simposi internacional "Cristianisme i cultura a l'Europa dels 90" que organitzà la Fundació Joan Maragall, us n'oferim ara un resum. Ens trobem dintre d'un tema fonamental que ens pertoca profundament: la nova evangelització d'Europa. Europa és un del temes de gran actualitat pels profunds canvis que s'han produït a tots els nivells (polític, social, econòmic...), tot provocant l'aparició d'una Europa nova: "L'Europa dels 90".Un continent amb força varietat de zones, cultures, climes, pobles... que formen un sistema, una civilització molt complicada, i és molt difícil trobar un comú denominador que representi tota la realitat europea.Però una cosa és clara:una de les arrels fonamentals per a la formació de l'actual Europa ha estat el Cristianisme.Poc a poc, l'antic continent dóna pas a la secularització; el denominat "Procés de Diferenciació". Totes les línies de pensament es van diferenciant de tot el sistema del pensament religiós que fins ara hi havia regnat,adoptant una situació de crítica directa o indirecta. Però Europa no pot negar la seva identitat, la seva arrel filosòfico-cristiana. Moltes vegades Europa no ha estat fidel a la seva identitat. El seu orgull ha portat la guerra,el patiment,la pobresa, l'imperialisme... Tot el procés de diferenciació ha donat pas a la malaltia pitjor del continent: l'ateisme; i amb l'ateisme ha perdut la seva identitat, el seu fonament. És aquesta Europa l'Europa dels 90? Sí, però el cristianisme no s'ha perdut, com ho havien previst alguns pensadors (Nietzsche:"Déu ha mort").Ésací on comença el nostre treball. No podem permetre que el nostre continent continuï sense sentit; retornem-li el seu fonament.

Així és una nova Europa que requereix una nova evangelització.Una Europa amb els seus problemes concrets, que demana una segona conversió, no ja amb el baptisme, sinó amb el penediment; començant per una autoevangelització, per aportar les respostes als problemes de l'any 90.

Com ho farem? Hem de donar un nou futur,tornar-li la seva arrel fonamental:"la nova civilització de l'AMOR".Així l'Església és presenta com el veritable sagrament d'unitat, enfront a la gran diversitat del continent.

Però nosaltres, els cristians, hi cooperem sense sentir-nos autosuficients.Només Déu (l'amor cristià) pot donar el sentit fonamental a Europa.

"La transmisión de la fe" se ha convertido actualmente en un problema casi general y ha entrado en una grave crisis. Es la cuestión decisiva de la Iglesia actual. A pesar de los mayores esfuerzos y de la mejor voluntad, la fe corre el riesgo de evaporarse cada vez más en nuestro mundo moderno y postmoderno; y cada vez menos parece una fuerza que determine la vida y la realidad. Su capacidad de convicción y de transmisión parece desfallecer.

No sólo muchos párrocos y profesores de religión, sino también muchos padres se preguntan: ¿A dónde va a ir a parar todo esto? ¿Estamos todavía en condiciones de afrontarla? Cualquier observador atento a la realidad, tal como se presenta hoy, sobre todo en las sociedades occidentales, puede constatar la disminución cuantitativa de la práctica religiosa y la desaparición de los signos y manifestaciones religiosas de la vida pública. En casi todas partes los creyentes se encuentran en una situación de diáspora y como perdidos.

Walter Kasper, La fe que excede todo conocimiento

Convidats a la Festa.

per: Joan d'Arquer i Terrasa

De joves certament n'hi ha molts arreu del món, però a mesura que l'exigència, el compromís o el testimoni personals creixen, les xifres van baixant. Precisament enguany hom tindrà ocasió de comprovar quants joves hi ha a Europa i a Catalunya que tenen unes inquietuds positives. Serà amb motiu de la Trobada Europea de Joves que anima i coordina la Comunitat ecumènica de Taizé, i també amb motiu del 5è. Aplec de l'Esperit, iniciativa que enguany ja sorgeix del Secretariat Interdiocesà de Joventut (S.I.J.). Els llocs i les dates són: Praga, 27 de desembre de 1990 a 2 de gener de 1991 per a la Trobada Europea; i, Manresa, 19 de maig de 1990 per a l'Aplec catalano-balear. Convidats hi estan tots aquells que tenen unes inquietuds positives i, més encara, aquells que creuen i anuncien la Bona Nova de Jesús. Aquells que s'anomenen a ells mateixos cristians, deixebles i apòstols del Crist. No és un camí fàcil, però, ¿què hi ha fàcil avui? ¿Què hi ha que amb una exigència progressiva no costi fer des del principi i sempre? I el que val per a qualsevol fet de la vida humana, també serveix per a la fe. No és un camí fàcil, no. Però també es compensa amb la joia de la festa.

PORTAL OBERT ha començat el vuitè any de la seva existència. Un camí fet de molts esforços i treballs, però també d'alegries i satisfaccions. Tot plegat, perquè anunciar amb fermesa que Jesucrist és l'únic Amic veritable, l'únic entorn del qual és possible viure en comunitat, exigeix ser valent. Cert que també hi ajuda una força que sorgeix de dins (l'Esperit Sant) i la intercessió d'una Noia del Poble (la Verge Maria). Però, per damunt de tot, els seminaristes i tots els cristians celebren o haurien de celebrar respectivament, i d'una manera continuada la seva joia amb la festa de la Resurrecció del Mestre, Jesús, el Senyor. Als que enguany han entrat en el Seminari Diocesà de Barcelona, fóra bo de preguntar-los: ¿i vosaltres, qui dieu que sóc jo: el vostre millor Amic, el vostre Company de Ruta, la vostra felicitat que perdura? I amb les respostes hom descobriria que si no és pel miracle que Ell fa per aplegar-los, no tindria sentit viure en una de les tres comunitats del Seminari. Ell és doncs el que fa possible la festa. "Veniu a la festa", diu Kairoi en una de les seves darreres cançons. Una invitació que enguany es pot repetir sovint a les nostres parròquies, comunitats, moviments, seminaris, trobades, mitjans de comunicació –com ara PORTAL OBERT–, pregàries, eucaristies, recessos i aules. Una invitació adreçada als joves i a aquells que vulguin conservar jove la seva fe. I la cançó comença precisament dient que el Regne és com aquell Rei que convocà una gran festa, convidant a molts, i que davant el despreci de tots, acabà convidant també els pobres, els únics que tenint un cor pobre, poden escoltar la veu que els convida a compartir, que els convida a la festa.

En Paco Prieto, superior del Seminari, ens envia aquest text de Sant Joan de la Creu;un consell d'espiritualitat que pot fer molt de bé als seminaristes i a tots el lectors de Portal Obert.

"Adviertan, pues, aquí los que son muy activos, que piensan ceñir el mundo con sus predicaciones y obras exteriores, que mucho más provecho harían a la Iglesia y mucho más agradarían a Dios, dejado aparte el buen ejemplo que de sí darían,sí gastasen siquiera la mitad de ese tiempo en estarse con Dios en oración, aunque no hubiesen llegado a tan alta como ésta. Cierto, entonces, harían más y con menos trabajo con una obra que con mil, mereciéndolo su oración y habiendo cobrado fuerzas espirituales en ella, porque de otra manera todo es martillear y hacer poco más que nada, y a veces nada, y aún a veces daño.Porque Dios os libre que se comience a envanecer la sal,que aunque más parezca que hace algo por defuera,en substancia no será nada, cuando está cierto que las buenas obras no se pueden hacer sino en virtud de Dios."

San Juan de la Cruz
(CB 29,3)

Centre d'Estudis de temes Contemporanis

Des del passat dia 30 d'octubre s'està realitzant un cicle de conferències sobre la modernitat.

Totes es realitzen al Centre d'Art Santa Mònica, Rambla Santa Mònica 7, a les 20 hores.

Les conferències que queden per realitzar són les seguents:

Dimarts, 4 de desembre

"Modernitat i raó tècnica"

Santiago Riera

Professor d'Història de la Ciència de la UB

Dimecres, 5 de desembre

"Modernitat i raó científica"

Joan Rovira

Professor de Filosofia i Història de la Ciència de la UAB

Dimarts, 4 de desembre

Introducció:

"Les bases del pensament cristià al segle XX"

Sr. Jaume Lorés

Dimarts, 11 de desembre

"Història i esperança (Chesterton, Péguy)"

Mn. Josep Ma. Ballarin

Dimarts, 18 de desembre

"L'accent cristià en l'acció (Blondel)"

Dr. Xavier Morlans

Dimarts, 8 de gener

"El pensament bíblic"

P. Armand Puig

Dijous, 10 de gener

"Teologia a partir de la història (Chenu-Congar, De Lubac-Daniélou)"

P. Evangelista Vilanova

Dimarts, 15 de gener

"Models de l'ús de la raó en Teologia (Barth, Rahner, Von Balthasar)"

Mn. Josep Ma. Via Taltavull

Dijous, 17 de gener

"El personalisme cristià (Mounier, Maritain, Lacroix, Ricoeur)"

Dr. Attilio Danese

Dimarts, 22 de gener

Teologia moral (Haring, Bockle, Vidal)"

Dr. Gaspar Mora

Dimarts, 24 de gener

"Teologia de l'Alliberament (Metz, Gutiérrez, Boff, Sobrino)"

Dr. Antoni Bentué

Dimarts, 29 de gener

"Pensament cristià i literatura"

Sr. Jaume Subirana

Dijous, 31 de gener

"Teologia i ciència (Teilhard, Dubarle)"

Sr. Pere Lluís Font

Dimarts, 5 de febrer

Cloenda:

"La unitat entre ètica, estètica i religió"

Dr. Josep Ma. Rovira Belloso

Els actes es realitzaran a l'Auditòri Centre Cultural de la Caixa, carrer Jaume I, 2.

Per a més informació i inscripcions, carrer Rivadeneyra 3, baixos, de 10 a 14 i de 16 a 20 hores. Télèfon 412-33-31.

Institut d'Humanitats de Barcelona

Organitza un curs de "Lliçons d'història de les religions" en dos cursos. Les lliçons es realitzen cada dijous de 19 a 21 hores al Casal del Metge, Via Laietana 31.

Per a més informació, adreceu-vos al mateix Institut: La Rambla 95, entresol, telèfon 301-77-75.

El passat dijous, 7 de novembre, vam celebrar a Diputació la festa del fundador de les carmelites missioneres, el Beat Francesc Palau i Quer. Juntament amb nosaltres vàren venir a celebrar-ho els qui acabaren cinquè l'any passat.

Des de PORTAL OBERT felicitem a les carmelites missioneres i també ens ajuntem en la festivitat del seu fundador.

Fundació Joan Maragall

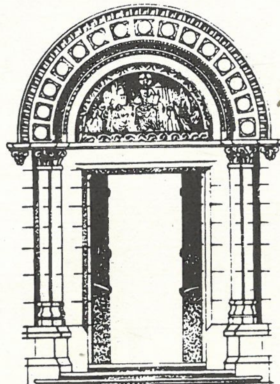
Organitza un curs sobre "Pensament Cristià Contemporàni".

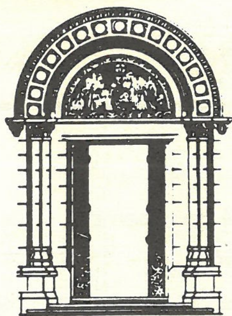
Trobades Juvenils a Montserrat

Les trobades de joves que es realitzen al monestir de Sant Benet de Montserrat, aquest curs tractaran temes de litúrgia i sobre el llibre dels Fets dels Apòstols. Les trobades que queden es realitzaran els dies 15 i 16 de desembre, 2 i 3 de març, 6 i 7 d'abril, i 12 i 13 de maig.

El 21 d'abril es celebrarà la Pasqua Jove amb el lema "Oberts a l'esperança".

Per a més informació podeu trucar al telèfon 835-00-78.

Nada te turbe,
nada te espante.
Todo se pasa.
Dios no se muda;
la paciencia
todo lo alcanza.

Quien a Dios tiene
nada le falta:
solo Dios basta!